

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

ΑΤΑ τὸ μεσημέρι, μέσα στὸν φλογερὸ ἥλιο ποὺ ἐπυροπολοῦσε τοὺς κόκκινους κάμπους τοῦ Τράνσβαλ, ὁ Χέντρικ ἐγύριζε στὴν ἀγρόπειά του γιὰ νὰ γεμιατίση.

Καθόταν στὸν ἀραμπῆ του, πάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ καλαμιτόκια, ἔβη ξενύγρια βόδια, μὲ πελώρια κέρατα, τὸν ἔσεχναν ἀργὰ καὶ μὲ κόπο, ἐπάνω σ' ἓνα στενὸ δρόμο, ποὺ μόλις ἐφαίνονταν ἀνάμεσα στὰ ἔσρα χορτάρια.

Ὀλόγυρα ἀπλόωνταν ὁ ἀπείραντος κάμπους μὲ τὴν ἀτελειστικὴ μονοτονία του, ποὺ ἐκόβονταν ἐδῶ κα' ἐκεῖ ἀπὸ βραχόδη

βουναλάια, γεμάτα ξερὸς θάμινους κα' ἀγκάθια, μέσα στὰ ὅποια ἔβαν τὶς φουλιές τους τὰ πιὸ φαρμακερὰ φεϊδια.

Ὁ Χέντρικ κάθε τόσο χτυποῦσε τὰ βόδια του μὲ τὸ μαζυρὸ του καμουτσιά, μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀραμπῆ πήγαινε ὁ Σάμι, ἓνας γιγαντόσωμος Κάρφος, μαῦρος, σὰν ἔξενος, ὀδηγώντας μὲ τὸ χέρι του τὸ πρῶτο ζευγάρι.

Ἐξαίρνα, καθὼς περνοῦσε ὁ ἀραμπῆς κοντὰ ἀπ' τὸ τελευταῖο βουναλάκι ποὺ ἰσχύονταν πὺ πέρα λίγο ἀπ' τὴν ἀγρόπειά, τὰ βόδια σταμάτησαν ἀτότομα κα' ἄρχισαν νὰ ταράζονται ἀπ' τὸν τρόμου τους.

Ἐνα μεγάλο φεϊδι, σκουρόχρῳο, εἶχε φανεῖ πάνω στὶς πυρομένες πέτρες τοῦ δρόμου. Ἦταν ἓνα ἐπιλάκ—μαμπιά, ἓνα ἀπ' τὰ τρομαστικὰ κείνα φεϊδια, ποὺ οἱ μαῦροι τὰ λένε εφονηάδες τῶν ἀνθρώπων.

Μόλις τ' ἀντίκρισε ὁ Σάμι, παράτησε τὰ βόδια κα' ἄρχισε νὰ τρέχει σὰν τρελλὸς πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ σαφραλώσῃ ἐπάνω στὸν ἀραμπῆ.

Ὁ Χέντρικ ὅμως ποὺ ἦταν γενναῖος, ὅπως ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τῶν Μπόερς, πήδησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή ἀπ' τὴ θέσι του, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κόψῃ τὸ δρόμο τοῦ φεϊδιοῦ.

Τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ξαφνιασμένον κα' ἔπειτα στηλώθηκε ὄρθιον σχεδὸν καὶ κάρφωσε τὴ φονικὴ ματιά του ἐπάνω στὸν λευκὸ ἄνθρωπο, ποὺ τολμοῦσε νὰ τ' ἀντικρύσῃ.

Ἦτοτε, βγάζοντας ἓνα διαπεραστικὸ σφύριγμα λύσας, ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ φόρα καὶ νὰ χυθῇ ἐπάνω στὸν ἐχθρὸ του. Μὰ ὁ Χέντρικ δὲν ἔλασε τὸ θάρρος του.

Σήκωσε γρήγορα τὸ λυγερὸ καμουτσιά του καὶ μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ χτύπησε μὲ δύναμιν στὴ μέση.

Τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά σοριάστηκε ἀμέσως στὶς πέτρες κα' ἄρχισε νὰ σφαιρῆ καὶ νὰ σαλεύῃ ἀτελειστικὰ τὸ κεφάλι του μὲ τὰ μυτερὰ καὶ φαρμακερὰ του δόντια.

Ὁ Χέντρικ τότε ἄρχισε νὰ τὴν χτυπᾷ δυνατὰ κα' ἀδιάκοπα.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε βοθεῖ ἀντίκρυ σ' ἓνα φεϊδι. Ἦξερε τί ἔπρεπε νὰ κίνη. Ἐσπασε λοιπὸν ὄλους τοὺς σπονδύλους του, τὸν ἓνα ὑπερ' ἀπ' τὸν ἄλλο, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς στὴν οὐρά, καταφέρνοντας κάθε φορὰ κα' ἀπὸ ἓνα σταθερὸ καὶ δυνατὸ χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ καμουτσιάου του.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ πλατύγυρο καπέλλο του καὶ σκούπισε μὲ τὸ μαντήλι του τὸ κἀθίδρο μῆτοπό του.

Φώναξε μετὰ τὸν Κάρφο, πούτρεμε ἀκόμα ἀπ' τὸν φόβου του, νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸν ἀραμπῆ. Ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ μεγάλο ἐκείνου φεϊδι δὲν ἐσάλεινε πειὰ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρὰ του καὶ δείχνοντας μ' ἓνα πλατὺ χαμόγελο τὰ κάτασπρα δόντια του, ἄρχισε νὰ χορεύῃ σὰν τρελλὸς τριγύρω του καὶ νὰ ρίχνῃ σελήρες κα' ἀπαιτήσεις κραυγὰς θρηάμβου. Ἐτίναξε ἐδῶ κα' ἐκεῖ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του, σὰν ἓνας μαῦρος διάβολος ποὺ στροβιλιζέται μέσα σ' ἓνα πικρὸ σύννεφο σκόνης.

Αὐτὸ τὸ θέαμα ἦταν βέβαια πολὺ περιεργό, μὰ ὁ Χέντρικ ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυγκράτητους ἐνθουσιασμοὺς τῶν Κάρφων.

Πινοῦσε ἀπὸ ὄρα κα' ἤθελε νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ κτήμα του. Μὲ μιὰ καμουτσιά λουπὸν, ἔλαμε τὸν μαῦρο νάβη στὰ συγκαλά του καὶ τὸν πρόσταξε νὰ πάρῃ τὴ θέσι του μὲ τὸν μῆκος στὸν ἀραμπῆ.

Ὅταν ὅμως ὁ Κάρφος πήρε πάλι τὴ θέσι του μπροστὰ στὰ βόδια, ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Χέντρικ πέρασε μιὰ παρῆξεν ἰδέα.

Ἐδῶσε στὸ μαῦρο ὑπηρέτη του ἓνα σύμμα ποὺ βροσκοῦταν στὸν ἀραμπῆ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ δέσῃ μὲ τὴν μιὰ του ἄκρη τὸ φεϊδι ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ νὰ τυλίξῃ τὴν ἄλλη σφιχτὰ σὲ μιὰ ξύλινη σφήνα, πίσω ἀπ' τ' ἀμάξι.

Κι' ἔτσι, ὅταν ἐξέκρινον τὰ βόδια, τραβώντας πάλι γιὰ τὴν ἀγρόπειά, τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά ποὺ ἀναληθοῦσε κάθε τόσο ἀπ' τὰ τραντάγματα τοῦ ἀραμπῆ, ἐμοιάζε σὰν ζωντανὸ φεϊδι, ποὺ εἶχε χυθεῖ ἀπὸ πίσω τους καὶ τοὺς κινηροῦσε.

Ὁ γυριστὸς τους στὴν ἀγρόπειά ἐσοκρότισε παντοῦ τὸν πικρὸ. Ὅλοι, οἱ μαῦροι ὑπηρέτες τοῦ Χέντρικ οὐρλιάζαν ἀπ' τὸ φόβου τους, ὅταν εἶδαν τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά κα' ὄρμησαν νὰ κρυφτοῦν σὰν ποντικοὶ μέσα στὰ ξύλινα σπιτάκια τους.

Ὁ Χέντρικ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του. Μὰ δὲν τοῦφτανε μονάχα αὐτὸ. Ἦθελε νὰ κίνη κα' ἓνα ὄμορφο ἄσπετο στὴ γυναῖκα του. Τέτοιες ἐνκαμῆρες δὲν τὶς βροσκοῦει κανεὶς κάθε μέρα, ὅταν ζεῖ μέσα στὴν καρδιά τοῦ κάμπου.

Ἡ δροσοερὴ κα' ὄμορφη Μαρία, ἡ γυναῖκα του, δὲν εἶχε ἀκόμα καταλάβει τίποτε. Ἦταν μιὰ καλὴ νοικοκυρά, ποὺ κούτταζε πάντα τὸ σπῆτι της. Ἀπόδειξὴ καὶ ἡσυχία, βροσκοῦταν στὴν τραπέζα κα' ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι γιὰ νὰ τὰ βρῇ ὅλα ἔτοιμα, ὅταν θὰ γύριζε ὁ ἄντρας της.

Ὁ Χέντρικ λοιπὸν, σὰν νὰ μὴ εἶχε σημεῖα τίποτε, μῆκε στὴν τραπέζα μὲ τὸ πὸ φυσικὸ ἔθροισ τοῦ κόμπου. Καλιμέρισε τὴ γυναῖκα του, ὅπως πάντα, καὶ κάθισε γιὰ νὰ γάνε.

Μίλησαν κα' οἱ δύο τους γιὰ διάφορα πράγματα, ὅπως συνήθιζαν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν ὅμως σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι, ὁ Χέντρικ ἔκανε πὸς ἔφαγε νὰ βρῇ τὴν πίπα του.

Μοῦ φαίνεται πὸς τὴν ἔλασα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιού μου, ποὺ τὸ ἄφησα στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀραμπῆ, εἶπε μὲ ψεύτικη στενοχώρια.

Κι' ἔκανε γιὰ νὰ πάη νὰ τὴν πάρῃ.

Ἡ ὄμορφη Μαρία ὅμως τὸν πρόλαβε κα' ἔτρεξε γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν πίπα. Τὸν ἀγαποῦσε μὲ μιὰ ἀφάνταστη λατρεία κα' ἐμάντευε ἀμέσως τὴν κάθε ἐπιθυμία του. Θὰ τὸν ἄφινε λοιπὸν νὰ πάη νὰ τὴν πάρῃ ἐκείνος, τώρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔξουραστῇ λιγάκι ἀπ' τὴ βαρειά δουλειά;

Ὁ Χέντρικ κάθισε πάλι χαμογελώντας καὶ περιέμενε νὰ γυρῇ ἡ γυναῖκα του. Δὲν θ' ἀγοῦσε δίχως ἄλλο. Φοβόταν τόσο πολὺ τὰ φεϊδια, ποὺ ἔτρεμε κα' ὅταν ἄκουγε μονάχα νὰ γίνετα λόγος

γιὰ τὰ ἐπιλάκ—μαμπιά.

Τώρα λοιπὸν, μόλις ἀντίκριξε τὸ φεϊδι ποὺ ἦταν δεμένο στὸν ἀραμπῆ, θάβαζε τὶς φωνῆς καὶ θάτρεχε νὰ πέσῃ τρομαγμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός της. Ἄ! θὰ ἦταν τόσο κομικὸ! Τόσο ἀστεῖο!...

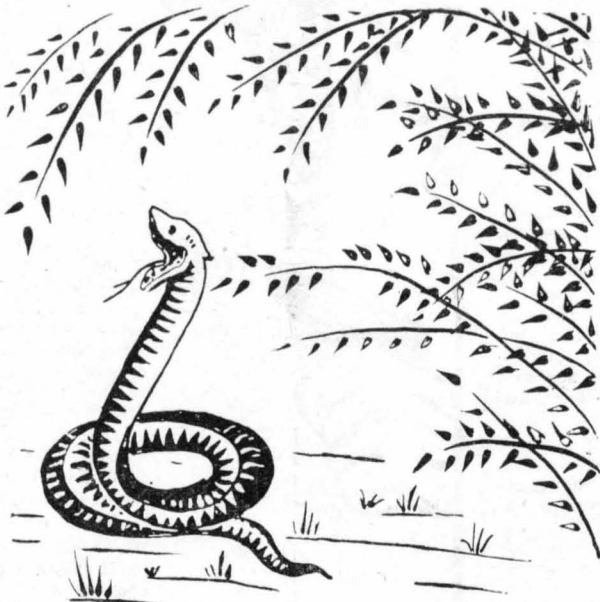
Ἐπέρασε ὅμως ἓνα ὀλόκληρο λεπτὸ τῆς ὄρας, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρία... κα' ἡ Μαρία δὲν εἶχε ἀκόμα ξαναγυρῆσει.

Ὁ Χέντρικ ἄρχισε νὰ παραξενεύεται καὶ τέλος εἶπε μέσα του μὲ κάποια λύπη:

—Θὰ εἶδε φαίνεται, ὅτι τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά εἶνε πρόφιου καὶ κάθεται καὶ τὸ κούτταζε μὲ περιεργεία... Δὲν ἐπέτυχε τ' ἀστεῖο! Κεῖμα!...

Ἐπέρασαν ἀκόμα πέντε λεπτά, Ὁ Χέντρικ τώρα ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται ἀνήσυχος, τί μπορούσε νὰ εἶχε σημεῖα. Μήπως ἔλαβε ἄραγε τίποτε ἡ Μαρία ἀπ' τὴν ξαφνικὴ συγκίνησή της; Μήπως λιποθύμησε ἀπ' τὸν τρόμου της; Κι' ὁ Χέντρικ, ποὺ ἄρχισε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τῆς, ὄρμησε ἔξω ἀπ' τὴν τραπέζα. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ βγῇ στὴν αἰθία, ἐσκόνταψε ἐπάνω στὸ Σάμι. Ὁ Κάρφος, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένον ἀπ' τὴ φρενί, ἄρχισε νὰ ψελλίζει μὲ πένθημ φωνή:

—Τὸ ἄλλο ἐπιλάκ—μαμπιά ἦθε νὰ βρῇ τὸ ἐπιλάκ—μαμπιά

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡ. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΑΝΝΙΒΑΣ

Ο φίλος μου ο Άννιβας ήταν ένας από τους άνδρες εκείνους που άρρασαν στις γυναίκες και γλεντούν μια χαρά τη ζωή τους.

Γι' αυτό είχε αποφασίσει να μην παντρευτεί. Του έκαναν φυσικά, ένα σωρό προτάσεις, μα τις απέρριπτε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, κι' όταν γινόταν λόγος για γάμο, κατακεραυνώνει με την πιο χειμαρρώδη ευγένεια τον προσώνιο αυτόν θεσμό. Μιά μέρα όμως... την έπαθε κι' αυτός άσχημα. Το πως έμπελεξε, εινε ολόκληρη ιστορία, την οποία θα σας διηγηθώ όπως ακριβώς μου τη διηγήθηκε ο φίλος μου ο Άννιβας.

Μιά μέρα λοιπόν ο Άννιβας χιμήξε σαν σίφουνας στην κάμαρά μου και πριν ακόμα με χαρητέηση, με φώναξε: — Παντρεύουμαι!

— Άν μου έλεγε ότι είχε κατακτήσει την Γκρέτα Γκάρμπο, θα ήταν μικρότερο ή έκληξι μου. Όστόσο, του έσφιξα μηχανικά το χέρι του για να τον συγχαρώ.

— Φυσικά, του είπα, δεν εινε άξιοη έντελως αποφασισμένος ο γάμος σου...

— Εινε κάτι περισσότερο από αποφασισμένος, μου απάντησε.

— Και είσαι ευχαριστημένος; Ξαναρώτησα.

— Ναι και όχι.

— Μα αν δεν είσαι έντελως ευχαριστημένος, τότε γιατί παντρεύουσαι;

— Γιατί δεν μπορώ να κάνω άλλοαυξ.

Η τελευταία αυτή φράση του φίλου μου, μ' έκανε να ύποθεσω ότι θα ύπέθετε και οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου.

— Μουρνταράκο, μουρνταράκο, του είπα, χαμογελώντας πονηρά, ποιος ξέρει τι ιστορία του σκαρτσες του κοριτσιού και τώρα αναγκάζουσαι να την πάρης, για να έπανορθώσης στο λάθος σου, όπως λένε.

— Κάθε άλλο, γελώσαι, φίλε μου. Δεν έγινε τίποτε απολύτως απ' αυτά που φαντάζουσαι.

— Μα τότε λοιπόν, τί συνέβη; ρώτησα άνυπόμονος και σχεδόν έννευρισμένος απ' την περιέργεια.

— Κάτι πραγματικά ξεσφραγικό. Άκουσε το.

— Γνωρίζεις την Εύα... Χ., αυτή τη λεπτοκαμωμένη κοπέλλα, με τα κατάξανθα μαλλιά και τα βαθειά ολογάλανα μάτια, που εινε, θαρρείς, διαρκώς βυθισμένα σ' έντοιας και ρεμβασμούς; Με την κοπέλλα λοιπόν αυτή φλερτάριζα, όπως φλερτάριζα και μ' όλες τις όμορφες, ή τις άλλως νόστιμες, ή τις άλλως χαριτωμένες κοπέλλες που μου τυχαίνει να γνωρίζω.

Όστόσο, πρέπει να σου πώ, ότι το άθωο αυτό φλέρτ, για να εινε κάπως αποτελεσματικό, μου έδινε άφρετό κόπο. Για ν' άρξω στή ρομαντική αυτή Εύα, αναγκάστηκα να παραστήσω κι' εγώ τον ρομαντικό. Δεν της μιλούσα παρά μόνο για ποιητικά πράγματα, για ποιησι, για καλλιτεχνία, για περιπάτους στο φως του φεγγαριού, για αιώνα αγάπη, για έννοις των ψυχών και για όλα τα σχετικά, με τα όποια τρέφοντα ακόμα στην εποχή μας μερικές πολύ λεπτές και πολύ αισθαντικές νεαρές ύπαρξεις.

» Όπως ήταν φυσικό, ο ρομαντισμός μου έπαινε. Κάθε μέρα κέρδιζα έδαφος στην καρδιά του άγγελικου αυτού πλάσματος, κάθε μέρα έννοιωθα πως της γινόμουν και πιο συμπαθητικός, όταν εδώ και μια βδομάδα έδωκαν στο σπίτι τους μια έσπεριδα.

» Κακοτυχία, θα πής. Δεν ξέρω, αλλά το βράδυ εκείνο μου συνέβη να είμαι τρομερά συναχωμένος. Όστόσο δεν ήταν δυνατόν να λείψω από την έσπεριδα. Ύληρχε κίνδυνος να με παρεξηγήσουν, εκτός δε τούτου, είχα και μεγάλη έπιθυμία να παρερεθώ στην έσπεριδα αυτή. Έπληγα λοιπόν με την άποφαι να είμαι τη βραδεία αυτή πιο διαχτυτικός, πιο θερμός και να κάνω, επί τέλους, την ερωτική μου έξομολόγησι στή ρομαντική κόρη.

» Και πραγματικά, πολλές φορές, κατά τη διάρκεια της έσπεριδος, της έσφιξα με σημασία το χέρι και βόθησα τα μάτια μου στή ματία της, έντελως ξελιγωμένος...

» Κατά τα μεσάνυχτα, ή Εύα κάθισε στο πάνω για να παίξει μερικά κομμάτια. Άρχισε μ' ένα βάλς του Στράους. Κατ' αίταιψη της, είχα σταθεί κοντά της όρθιος και γύριζα τα φύλλα των κομματιών.

που εκόκτωσε ο «μυτός» (ο άφέντης).

Κι' έπειτα έπρόσθεσε ανατριχιάζοντας:

— Το άλλο «μυτάκι—μυτάκι» έπήδησε έπάνω στην κυρία!...

Ο Χέντρικ επάγωσε από φρίκη. Τρελλός απ' την άπελπισία του, έπερασε σαν άστρατη στην αλλη κι' έφτασε κοντά στον άραματά. Η γυναίκα του σπαρταρούσε ξεμυχιώντας δίπλα στο φόριο φειδί!...

Άλλοίμονο! Ο Σάμι είξε είπει την άλήθεια. Ο Χέντρικ είξε σκοτώσει ένα θηλυκό «μυτάκι—μυτάκι». Και το άρσενικό φειδί τους είξε πάει από πίσω κι' είξε εκδιχηθεί το ταίρι του, σκοτώνοντας κι' αυτό, με τη σειρά του, την πολυαγαπημένη γυναίκα του έχθρου του....

ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ

Το πρόσεξε αυτό; Όρθιος, είπα, και συναχωμένος, γύριζα τα φύλλα των κομματιών! Άγαπητέ μου, έχω να σου κάνω μια ύστασι: Όταν είσαι συναχωμένος, μην ηγαίνεις στις έσπεριδες!

» Λοιπόν, που λές, σε μια στιγμή, καθώς γύριζα τις σελίδες, έσκηνα για να ισώσω ένα φύλλο λιγάκι τσακισμένο, όταν έξαφνα μια σταγόνα έπεσε από τη μύτη μου στο βιβλίο της μουσικής. Με μια άστραλιαία ταχύτητα, έβγαλα το μαντίλι μου και σκούπισα τη σταγόνα εκείνη. Η Εύα γύρισε και με κύταξε... Τα μάτια της εξέφραζαν μια βαθειά συγκίνησι, κάτι σαν ευγνωμοσύνη, ένα αισθήμα πλήρους έπιζουονίας δύο ψυχών, ενώ τα δαχτυλά της έτρεχαν πάνω στή πλήκτρα... Έξακολούθησε να παίξη το βάλς μ' ένα άφρανταστο μύριο.

» Έξαφνα — κατάρυ!... — νέα σταγόνα έφεργε απ' τη μύτη μου... Τη φορά όμως αυτή, ή καταραμένη ή σταγόνα δεν έπεσε πάνω στο βιβλίο της μουσικής, έπεσε... Ά, φίλε μου!... Έπεσε πάνω στους αλαβάστρινους όμους της Εύας και γλύστρησε μέσα στον κόφο της!...

» Αύτη τη στάλα δεν μπορούσα πεί να τη σφογγίσω, όπως την προηγουμένη. Ντροπισαμένος λοιπόν, πλήσισα το μαντίλι μου στο πρόσωπό μου και σκέπασα τα μάτια μου. Έντωμεταξύ το βάλς είξε τελειώσει. Γρήγορα τότε, ενώ οι προσκεκλημένοι συναχίζοντο την Εύα, άποταβήχτηκα στο κοφίωμα ενός παραθύρου.

» — Καταραμένο συνάχι! ψιθύριζα. Πάει, είμαι χαμένος!... Η Εύα θα με συγάρηζε...

» Έξαφνα, είδα την Εύα να με πλησιάζη. Με μάτια ύγρά από τη συγκίνησι, μου έδωσε το χέρι της.

» Έτομαζόμουν να της τραυλίσω κάποια δικαιολογία και να της ζητήσω συγνώμη. Μα εκείνη, πριν προφτάσω να της μιλήσω, μου είπε με την πιο γλυκερία της φωνή:

» — Ποτέ δεν θα ξεχάσω το δ ή κ ο υ σας! Βρίσκειται εδώ άπάνω, πρόσθεσε δείχνοντας την καρδιά της. Τώρα πεί είμαι βέβαιη για την αγάπη σας... Έσεις μονάχα με νοιάζετε. Πάρτε το χέρι μου, το θέλετε;

» Άποσβολωμένος από την έκπληξι, χωρίς να καταλαβαίνω τί έκανα, έπιασα το όμορφό της χεράκι και το σίμωσα στή χείλη μου. Η μητέρα της, έντωμεταξύ, είξε πλησιάσει.

» — Ω, εινε άλήθεια, είπε, ότι σείς μόνο καταλαβαίνετε την αγάπητη μου μικρούλα. Μόνο σείς θα την κάνετε έντυχισμένη...

» Έξακολούθησα να κρατώ το χέρι της Εύας, ενώ συγχρόνος έσφιγγα το μουσκεμένο από το συνάχι μαντίλι μου.

» Η μητέρα της έξακολούθησε:

» — Έπρεπε να βρεθίη μια ψυχή σαν τη δική σας για να νοιώση την ψυχή της Εύας μου. Άγαπητέ κύριε, θα μās κάνετε μεγάλη τιμη νάφθετε άδριο για να νευματίσουμε και να τα κουβεντιάσουμε.

» Δεν ήξερα τί να πώ. Μουμοίρισα ένα ξερό «ει-χαριστώ», κληρονόσια κι' έφυγα.

» Τι μπορούσα να κάνω; Την έπομένη πηγα στο σπίτι της Εύας και ύστερα από δεκαπέντε μερες... παντρεύουμαι! Κι' όλ' αυτά, γιατί ένυχε να είμαι συναχωμένος και γιατί ύπαρχον ψυχές λεπτές και αισθαντικές που εκλαμβάνοντα τά δάκρυα... της μύτης για δάκρυα των ματιών...».

Κι' έτσι, που λέτε, παντρεύτηξε ο φίλος μου ο Άννιβας... Και στή δικά σας!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Κάποτε, ο μεγάλος ζωγράφος Ρέμπραντ, βλέποντας ότι είχε γεμίσει το άτελιέ του από άπουλητα έργα, σκέφτηκε να διαδόση ότι... πέθανε και δημιουργώντας έτσι θόρυβο γύρω απ' τ' όνομά του, να ξεπουλήση τους πίνακές του.

Το κόλπο του λοιπόν αυτό πέτυχε όσο δεν το περιμενε ούτε ο ίδιος. Την άλλη μέρα, όλος ο κόσμος συζητούσε για τον ξεφαινό θάνατο του μεγάλου καλλιτέχου κι' οι φιλότεχνοι έτρεχαν κατά δεκάδες στο άτελιέ του, για να προφτάσουν να προμηθενθούν έργα του.

Έντωμεταξύ ο Ρέμπραντ, κρυμμένος πίσω από παραπετάσματα, έτριβε τα χέρια του από χαρά, βλέποντας πόσο εύκολα άδειάζαν όλοι τα πορτοφόλια τους για την αγορά των έργων του.

Έννοείτα ότι, άφου έξέκανε τ' άπουλητα έργα του, φρόντισε πάλι να διαδόση ότι... έχαιρε άκρας ύγείας!...

